

Реферат на тему: "Борис Пастернак"

Борис Пастернак

ТЕМАТИЧНА АТЕСТАЦІЙНА РОБОТА
ІЗ ЗАРУБІЖНОЇ ЛІТЕРАТУРИ
НА ТЕМУ:

"Борис Пастернак"

"Вітер далекий навіяв..." (1901)

У вірші відбилось захоплення О.Блока ідеалістичною філософією Платона про існування, крім реального, "над реального", вищого "світу ідей" — прекрасного і непізаного, а також російського філософа В.Соловйова, який поглибив вчення Платона міркуваннями про містичну силу, Світову Душу (або Вічну Жіночість), що врятує людство.

Вірш побудовано у символічному плані, на протиставленні двох світів — того, що навколо, і далекого, невідомого.

Довколишній світ темний і безрадісний. Душа ліричного героя не може знайти в ньому притулку, прагнучи до високих, неземних ідеалів. Як "благу звістку" сприймає він натяк про існування другого світу, де панують тільки Вона (Вічна Жіночість) і Краса.

Вітер далекий навіяв

Пісні весняної тон,

Деся на осонні надії

Небо сяйнуло між крон.

(Переклад П. Перебийноса)

Символами високого світу є чисте небо, весна, блакитна височінь, пісня. Душа ліричного героя відкривається назустріч прекрасному, вона неначе пробуджується від важкого сну, сповненого жахливих видінь, і прагне усвідомити непересічні цінності через дотик до "світу ідей".

Плив у блакиті незримій

Привид близької весни.

Плакали сніжні низини,

Линули зоряні сни.

У вірші діють дві особи — Він і Вона, але цей твір не про кохання. "Вона" не має конкретного обличчя, це скоріше символі тієї неземної реальності, що вабить людину, яка бажає знайти! високий ідеал у своєму житті. "Вона" недосяжна, як зірка, але стремління до неї надає сенс існуванню ліричного героя.

Вірш сповнений світлої надії на подолання протиріччя між двома, здавалося б, несумісними світами, які повинні об'єднатися в душі особистості. Перша фраза — "Вітер далекий навіяв" — повторюється наприкінці твору, надаючи йому, кільцевої цілісності. Вітер — не просто явище природи, це| символ зрушень у серці ліричного

героя, це зміни в його душі, : яка бачить "зоряні сни", прагнучи перетворення реальності.

На початку вірша весняні мелодії ще ледве відчутні, на небі відкривається лише маленький шматочок блакитної! височини, але в кінці світло стає сильнішим, а пісні лунають на повний голос.

Щемно, як сльози на віях,
Плакали струни в мені.
Вітер далекий навів
Співи твої голосні.

Вірш відзначається особливою мелодійністю. Це своєрідна "музика у слові", що створюється за рахунок асонансів, алітерацій, лейтмотивних повторів. Гармонійність форми відбиває пошуки автором світової та душевної гармонії.

* * *

Ветер принес издалека
Песни весенней нарек,
Где-то светло и глубоко
Неба открылся клочок.
В этой бездонной лазури,
В сумерках близкой весны
Плакали зимние бури,
Ряли звездные сны.
Робко, темно и глубоко
Плакали струны мои.
Ветер принес издалека
Звучные песни твои.
О.Блок

* * *

Вітер приніс із далеку
Пісні весняної плин.
Там, де літає лелека
Неба ми бачимо клин.
В цьому бездонному небі
Разом з приходом весни
Звіялись темні бурі,
Наснилися зоряні сни.
Плакали ніжно й глибоко
Жалібні струни мої.
Вітер приніс із далеку
Співи твої чарівні.
(переклад Рапій Оксани)